Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (четвърти състав)

24 февруари 2022 година*

„Обжалване — Дъмпинг — Внос на горещовалцовани плоски продукти от желязо, нелегирани стомани или други легирани стомани с произход от Бразилия, Иран, Русия, Сърбия и Украйна — Прекратяване на процедурата относно вноса на продукти с произход от Сърбия — Установяване на вреда — Кумулативна оценка на въздействието на вноса с произход от повече от една страна — Регламент (ЕС) 2016/1036 — Член 3, параграф 4 — Прекратяване на процедурата без налагане на мерки — Член 9, параграф 2 — „Незначителен“ характер на вноса — Праг de minimis — Право на преценка на Европейската комисия“

По дело C-226/20 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 29 май 2020 г.,

Eurofer, Association Européenne de l’Acier, AISBL, установена в Брюксел (Белгия), за която се явяват J. Killick и G. Forwood, адвокати,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, представлявана първоначално от T. Maxian Rusche и A. Demeneix, а впоследствие от T. Maxian Rusche и G. Luengo, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade, установено в Белград (Сърбия), представлявано от R. Luff, адвокат,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (четвърти състав),

състоящ се от: K. Jürimäe (докладчик), председател на трети състав, изпълняваща функцията на председател на четвърти състав, S. Rodin и N. Piçarra, съдии,

генерален адвокат: G. Pitruzzella,

* Език на производството: английски.

секретар: A. Calot Escobar,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 2 септември 2021 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си Eurofer, Association européenne de l'acier (Европейска асоциация на стоманодобивната индустрия), AISBL (наричана по-нататък „Eurofer“) иска да бъде отменено решението на Общия съд на Европейския съюз от 12 март 2020 г., Eurofer/Комисия (T-835/17, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2020:96), с което този съд отхвърля жалбата ѝ за частична отмяна на Регламент за изпълнение (ЕС) 2017/1795 на Комисията от 5 октомври 2017 година за налагане на окончателно антидъмпингово мито върху вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Бразилия, Иран, Русия и Украйна и за приключване на разследването по отношение на вноса на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Сърбия (ОВ L 258, 2017 г., стр. 24, наричан по-нататък „спорният регламент“).

Правна уредба

2 Към момента на настъпване на фактите по спора разпоредбите, уреждащи приемането на антидъмпингови мерки от страна на Европейския съюз, се съдържат в Регламент (ЕО) № 1225/2009 на Съвета от 30 ноември 2009 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейската общност (ОВ L 343, 2009 г., стр. 51 и поправка в ОВ L 44, 2016 г., стр. 20), изменен с Регламент (ЕС) № 37/2014 на Европейския парламент и на Съвета от 15 януари 2014 г. (ОВ L 18, 2014 г., стр. 1, наричан по-нататък „Регламент № 1225/2009“).

3 Към датата на приемане на спорния регламент разпоредбите, уреждащи приемането на антидъмпингови мерки от страна на Съюза, се съдържат в Регламент (ЕС) 2016/1036 на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2016 година за защита срещу дъмпингов внос от страни, които не са членки на Европейския съюз (ОВ L 176 г., 2016 г., стр. 21). По силата на член 25, първа алинея този регламент влиза в сила на 20 юли 2016 г. В съответствие с член 24, първа алинея той отменя Регламент № 1225/2009.

4 Доколкото, от една страна, релевантните материалноправни разпоредби на регламенти № 1225/2009 и 2016/1036 съвпадат за целите на настоящото дело, а от друга страна, обжалваното съдебно решение и настоящата жалба се позовават само на разпоредбите на последния регламент, основанията за обжалване следва да се разгледат в светлината на разпоредбите на Регламент 2016/1036, без да се засяга прилагането ratione temporis на регламенти № 1225/2009 и 2016/1036 в конкретния случай.

5 Съображение 16 от Регламент 2016/1036, което по същество възпроизвежда съдържанието на съображение 15 от Регламент № 1225/2009, гласи:

„Разследванията или процедурите следва да се прекратяват, ако дъмпингът е de minimis или вредата е незначителна, и е целесъобразно тези случаи да се определят. Когато се въвеждат мерки, е необходимо да се предвиди възможност за прекратяване на разследването и да се посочи, че мерките следва да са в размер по-малък от дъмпинговия марж, ако такъв по-нисък размер е достатъчен за отстраняване на вредата, както и да се уточни методът за изчисляване на нивото на мерките в случаите, когато се използва представителна извадка“.

6 Член 3 от Регламент 2016/1036, озаглавен „Установяване на вреда“, който по същество възпроизвежда разпоредбите на член 3 от Регламент № 1225/2009, предвижда в параграфи 3 и 4:

„3. По отношение на обема на дъмпинговия внос се установява дали е налице значително увеличение на дъмпинговия внос в абсолютен размер или по отношение на производството или потреблението в Съюза. По отношение на въздействието на дъмпинговия внос върху цените се установява дали в резултат на дъмпинговия внос е налице цена, значително по-ниска в сравнение с цената за сходен продукт на промишлеността на Съюза или дали в резултат на този внос е налице значителен натиск върху цените по друг начин или е налице значително препятстване на увеличението на цените, което би настъпило иначе. Един или повече от тези фактори не може да бъдат от решаващо значение.

4. Когато дъмпинговият внос на определен продукт от повече от една страна е едновременно предмет на антидъмпингово разследване, въздействието на такъв внос се оценява кумулативно, само ако се установи, че:

а) дъмпинговият марж, определен спрямо вноса от всяка страна, е по-висок от маржа de minimis, както е определен в член 9, параграф 3 и обемът на този внос от всяка страна не е несъществен; и

б) кумулативната оценка на въздействието на вноса е допустима от гледна точка на условията за конкуренция между внесените продукти и тези между внесените продукти и сходния продукт на Съюза“.

7 Член 5 от Регламент 2016/1036, озаглавен „Започване на процедура“, който по същество възпроизвежда разпоредбите на член 5 от Регламент № 1225/2009, гласи в параграф 7:

„Доказателствата за дъмпинга и за вредата от него се разглеждат едновременно при вземане на решение дали да започне разследване. Жалбата се отхвърля при липса на достатъчно доказателства за дъмпинг или за вредата от него, които да служат като основание за започване на процедура. Процедура не започва срещу страни, чийто внос представлява пазарен дял от под 1 %, с изключение на случаите, когато на тези страни общо се пада 3 % или повече от потреблението в Съюза“.

8 Съгласно член 9, параграфи 1—3 от Регламент 2016/1036, който по същество възпроизвежда разпоредбите на член 9 от Регламент № 1225/2009:

„1. При оттегляне на жалба, процедурата може да бъде прекратена, освен когато прекратяването не е в интерес на Съюза.

2. Когато налагането на защитни мерки не е необходимо, разследването или процедурата се прекратява. [Европейската к]омисия[…] прекратява разследването в съответствие с процедурата по разглеждане, посочена в член 15, параграф 3.

3. При процедури, започнали в съответствие с член 5 параграф 9, вредата се разглежда обикновено като незначителна, ако съответният внос съставлява по-малко от определените в член 5, параграф 7 обеми. При същата процедура се прилага незабавно прекратяване, ако се установи, че дъмпинговият марж е по-малък от 2 %, изразен като процент от експортната цена, като при марж по-малък от 2 % за отделни износители се прекратява само разследването, но тези износители остават обект на процедурата и могат да бъдат отново подложени на разследване при последващ преглед за съответната страна съгласно член 11“.

9 Член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент 2016/1036, който по същество възпроизвежда разпоредбите на член 20, параграфи 1 и 2 от Регламент № 1225/2009, гласи следното:

„1. Жалбоподателите, вносителите и износителите и техните представителни обединения, както и представителите на страната на износа имат право да изискат разгласяване на подробностите, подкрепящи основните факти и съображения, на основата на които са въведени временни мерки. Искания за такова разгласяване се правят писмено непосредствено след въвеждането на временни мерки, а разгласяването се прави също писмено във възможно най-кратък срок след подаване на искането.

2. Страните, посочени в параграф 1, имат право да поискат окончателно разгласяване на основните факти и съображения, на основата на които съществува намерение за препоръка за налагането на окончателни мерки или за прекратяване на разследване или процедура без налагане на мерки, като се отдава особено внимание на разгласяването на факти и съображения, различни от използваните при въвеждане на временни мерки“.

Обстоятелства, предхождащи спора

10 Обстоятелствата, предхождащи спора, са изложени в точки 1—12 от обжалваното съдебно решение. За нуждите на настоящото дело те могат да бъдат обобщени, както следва.

11 Вследствие на жалба, подадена на 23 май 2016 г. от Eurofer, Комисията започва антидъмпингово разследване относно вноса в Европейския съюз на някои горещовалцовани плоски продукти от желязо, от нелегирани стомани или от други легирани стомани с произход от Бразилия, Иран, Русия, Сърбия и Украйна.

12 На 7 юли 2016 г. в съответствие с Регламент № 1225/2009 Комисията публикува Известие за започване на антидъмпингова процедура по отношение на този внос (ОВ C 246, 2016 г., стр. 7).

13 Разследването за дъмпинг и вредата от него обхваща периода от 1 юли 2015 г. до 30 юни 2016 г. (наричан по-нататък „разследваният период“). Разглеждането на релевантните тенденции за оценка на вредата обхваща периода от 1 януари 2013 г. до края на разследвания период.

14 В известието за започване на разследването, посочено в точка 12 от настоящото решение, Комисията посочва, че може да изготви представителна извадка на заинтересованите страни в съответствие с релевантните разпоредби на Регламент № 1225/2009. Що се отнася до производителите от Съюза, окончателната извадка се състои от шест от тях, намиращи се в пет държави членки, и представлява над 45 % от производството на Съюза, а именно:

– ThyssenKrupp Steel Europe AG (Дуисбург, Германия),

– Tata Steel IJmuiden BV (Велсен-Ноорд, Нидерландия),

– Tata Steel UK Limited (Порт Талбът, Южен Уелс, Обединено кралство),

– ArcelorMittal Mediterranee SAS (Фос сюр Мер, Франция),

– ArcelorMittal Atlantique et Lorraine (Дюнкерк, Франция) и

– ArcelorMittal España SA (Госон, Испания).

15 На основание член 16 от Регламент 2016/1036 са извършени контролни посещения в обектите на въпросните производители.

16 На 4 април 2017 г., посредством информационен документ (наричан по-нататък „информационният документ“) Комисията уведомява всички заинтересовани страни, че ще продължи разследването, без да налага временни мерки върху посочения в разследването внос в Съюза. Документът съдържа съществените факти и съображения, въз основа на които Комисията е взела решение да продължи разследването, без да налага временни мерки. След оповестяването на посочения документ заинтересованите страни представят писмени становища относно оповестената информация и констатации. Заинтересовани страни, поискали да бъдат изслушани, получават възможност за това.

17 На 4 май 2017 г., в присъствието на служителя по изслушванията при търговските процедури, е проведено изслушване с Eurofer. На 8 юни 2017 г. е проведено второ изслушване с Eurofer.

18 В периода от 29 май до 9 юни 2017 г. са извършени пет допълнителни контролни посещения в помещенията на следните заинтересовани лица в Съюза:

– ThyssenKrupp Steel Europe (Дуисбург) (производител на Съюза),

– „ХЪС“ ООД (Пловдив, България) (ползвател, член на консорциум, наречен „Consortium for Imports of hot-rolled flats“ („Консорциум за внос на горещовалцовани плоски продукти“),

– Technotubi SpA (Алфианело, Италия) (ползвател, член на консорциума, посочен в предходното тире),

– един италиански ползвател, който не е член на консорциума и е поискал анонимност, и

– Eurofer.

19 Вследствие на окончателната информация от 17 юли 2017 г. (наричана по-нататък „окончателната информация“), на 27 юли 2017 г. е проведено ново изслушване с Eurofer в присъствието на служителя по изслушванията при търговските процедури.

20 След изслушване от 3 август 2017 г. с ирански производител износител Комисията извършва преизчисляване на дъмпинга и на основаните на него нови изчисления. Страните са уведомени за това преразглеждане с допълнително оповестяване на окончателния информационен документ от 4 август 2017 г.

21 На 5 октомври 2017 г. Съветът приема спорния регламент.

22 Член 2 от този регламент гласи, че „[а]нтидъмпинговата процедура по отношение на вноса в Съюза на разглеждания продукт с произход от Сърбия, се прекратява в съответствие с член 9, параграф 2 от Регламент [2016/1036]“.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

23 На 29 декември 2017 г. Eurofer подава в секретариата на Общия съд жалба за частична отмяна на спорния регламент.

24 С молба, подадена в секретариата на Общия съд на 17 април 2018 г., HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade (наричано по-нататък „HBIS Serbia“) иска да встъпи в производството пред Общия съд в подкрепа на исканията на Комисията. С определение от 12 юли 2018 г. председателят на осми състав на Общия съд допуска встъпването. Някои данни, съдържащи се в първоинстанционната жалба, са третирани поверително по отношение на HBIS Serbia.

25 В подкрепа на жалбата си Eurofer изтъква три основания. Първото основание е явна грешка в преценката и грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията решила да не кумулира сръбския внос в съответствие с член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036. Второто основание е явна грешка в преценката и грешка при прилагане на правото, тъй като Комисията е приела, че не е „необходимо“ да се предвидят защитни мерки срещу Република Сърбия, при това дори на некумулативна основа. Третото основание е нарушение на член 20, параграф 2 от посочения регламент, нарушение на правото на информация на жалбоподателя и на правото му на защита, както и нарушение на правото на добра администрация, закрепено в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз, тъй като Комисията е отказала да оповести данните за подбиване на цените и на индикативни цени за сръбския износител.

26 Що се отнася до допустимостта на посочената жалба, Общият съд отговаря на доводите на Комисията, с които тя оспорва тази допустимост, като се позовава на практиката на Съда, произтичаща по-специално от решение от 26 февруари 2002 г., Съвет/Boehringer (C-23/00 P, EU:C:2002:118, т. 51 и 52), според която съдът на Съюза има право да прецени

дали доброто правораздаване оправдава отхвърлянето на жалбата по същество, без предварително произнасяне по нейната допустимост, и приема, че в случая е обосновано да се разгледа жалбата по същество, без произнасяне по допустимостта ѝ.

27 По същество Общият съд отхвърля доводите на Eurofer относно второто от условията, предвидени в член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036 във връзка с обема на вноса, който не е незначителен. Тъй като посочените в тази разпоредба условия са кумулативни, той отхвърля изцяло първото основание за отмяна.

28 Що се отнася до второто основание за отмяна, Общият съд приема, че Eurofer не е доказала, че Комисията е превишила свободата на преценка, с която разполага при прилагането на член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036. Ето защо той отхвърля като неоснователно оплакването за повърхностно и частично разглеждане на вноса с произход от Сърбия, а следователно и второто основание в неговата цялост.

29 Що се отнася до третото основание за отмяна, Общият съд постановява, че в съответствие с член 20, параграф 2 от Регламент 2016/1036 Eurofer е била информирана за основните факти и съображения, въз основа на които се е предвиждало да се препоръча прекратяване на процедурата по отношение на вноса от Сърбия, без налагане на мерки, че асоциацията е имала възможност надлежно да изложи становището си и че следователно в случая правото ѝ на защита е било уважено. От друга страна, Общият съд отхвърля доводите на Eurofer, изведени от аналогията със съдебната практика в областта на конкурентното право. Освен това той приема, че от анализа на второто основание следва, че Комисията е разгледала всички релевантни обстоятелства по случая и следователно не е нарушила принципа на добра администрация. Поради това той отхвърля третото основание за отмяна.

30 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля жалбата на Eurofer в нейната цялост.

Искания на страните пред Съда

31 С жалбата си Eurofer иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение,

– да отмени член 2 от спорния регламент,

– при условията на евентуалност, да върне делото на Общия съд, и

– да осъди Комисията и HBIS Serbia да заплатят съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

32 Комисията иска от Съда:

– да отмени обжалваното съдебно решение и да обяви жалбата в първоинстанционното производство за недопустима,

– да отхвърли настоящата жалба и

– да осъди Eurofer да заплати съдебните разноски, направени в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

33 HBIS Serbia иска от Съда:

– да отхвърли жалбата, и

– да осъди Eurofer да заплати съдебните разноски, направени от HBIS Serbia в първоинстанционното производство и в производството по обжалване.

34 С определение на председателя на Съда от 2 септември 2020 г., Eurofer/Комисия (C-226/20 P, непубликувано, EU:C:2020:669) е уважено искането на Eurofer Съдът да допусне поверително третиране по отношение на HBIS Serbia на данните, съдържащи се в приложение A.4 към настоящата жалба на Eurofer, съответстващи на тези, които вече са били третирани поверително по делото, по което е постановено обжалваното съдебно решение, и се съдържат в приложението към първоинстанционната жалба на Eurofer.

По жалбата до Съда

35 В подкрепа на жалбата си до Съда Eurofer изтъква четири основания. Първото основание е грешка при прилагане на правото, тъй като Общият съд е разтълкувал член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036 в смисъл, че Комисията разполага с право на преценка да приеме, че внос, представляващ пазарен дял над 1 %, е „незначителен“. Второто основание е явни грешки в преценката и грешка при прилагане на правото, що се отнася до преценката, че „обемът на вноса“ от Сърбия е „незначителен“ за целите на член 3, параграф 4 от този регламент. Третото основание е явна грешка в преценката и грешка при прилагане на правото, що се отнася до извода, че „не е необходимо налагането на защитни мерки“ за целите на член 9, параграф 2 от посочения регламент. Четвъртото основание е грешка при прилагане на правото, тъй като Общият съд е стигнал до извода, че Комисията не е била длъжна да съобщи на Eurofer данните за подбиване на цените и на индикативните цени.

По първото основание

Доводи на страните

36 С първото си основание Eurofer изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е разтълкувал член 3, параграф 4, буква а) и член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036 в смисъл, че Комисията разполага с право на преценка да приеме, че внос, който представлява пазарен дял над 1 %, е „незначителен“ по смисъла на член 3, параграф 4, буква а) от този регламент. Това основание се отнася до точки 67, 68, 73, 74 и 78—80 от обжалваното съдебно решение.

37 На първо място, практиката на Общия съд, установена с решение от 25 януари 2017 г., Rusal Armenal/Съвет (T-512/09 RENV, EU:T:2017:26, т. 101—105), потвърждавала, че между член 3, параграф 4, буква а) и член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036 съществува „отношение на допълване“. Така, според правилното тълкуване на член 3, параграф 4 от този регламент следвало да се приложи прагът от 1 %, предвиден в член 5, параграф 7 от посочения регламент, като задължителен праг, за да се прецени дали обемът на вноса е

„незначителен“ за целите на член 3, параграф 4 от същия регламент. Това тълкуване се потвърждавало от практиката на Комисията при вземане на решения, на която Общият съд се позовал по-специално в точки 73 и 74 от обжалваното съдебно решение, както и от обяснителната бележка на Комисията от 21 септември 2000 г., адресирана до Антидъмпинговия комитет (специално създадена група относно прилагането) на Световната търговска организация (СТО), както е цитирана в точка 37 от обжалваното съдебно решение, която представлявала „най-доброто тълкуване на правото на Съюза от Комисията“.

38 На второ място, в точки 65—68 и 79 от обжалваното съдебно решение Общият съд не излагал убедителни мотиви в подкрепа на възприетото от него тълкуване. Първо, липсата на изрично препращане в член 3, параграф 4 към член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036 не означавала, че тези разпоредби не могат да се разглеждат заедно. Второ, обстоятелството, че член 5, параграф 7 от този регламент се прилагал на етапа на започване на разследването, докато член 3, параграф 4 от посочения регламент се прилагал на етапа на самото разследване, не било достатъчно основание, за да се отхвърли последователно тълкуване на тези две разпоредби. В това отношение било логично към тези два етапа на процедурата да се прилагат едни и същи правила, какъвто бил случаят с други разпоредби от същия регламент. Трето, широкото право на преценка на Комисията в областта на общата търговска политика било без значение, за да се определи дали вносът от дадена страна надвишава прага от 1 %, тъй като този въпрос изисква двоичен отговор. Четвърто, примерите относно внос с над 1 % пазарен дял, на които се е позовавал Общият съд в точка 79 от обжалваното съдебно решение, не били релевантни за тълкуването на член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036.

39 На трето място, тълкуването на Общия съд противоречало на принципа на правна сигурност, доколкото това тълкуване създавало и несигурност по въпроса дали прагът от 3 %, предвиден в член 5, параграф 7 от този регламент, се прилага по аналогичен начин на етапа на започване на разследването и на етапа на самото разследване. Освен това тълкуването на Общия съд, че член 5, параграф 7 от посочения регламент можел да даде насоки за тълкуването на член 3, параграф 4 от същия регламент, без обаче да се счита за установяващ задължителен праг, създавало опасност от правна несигурност и представлявало елемент на политически натиск по делата за дъмпинг. Според такова тълкуване Комисията разполагала с широко право на преценка, което подлежало на повърхностен съдебен контрол.

40 Комисията поддържа, че основанието е неотносимо и във всички случаи следва да се отхвърли по същество.

41 HBIS Serbia поддържа, че посоченото основание следва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

42 В началото следва да се отхвърли доводът на Комисията за неотносимостта на настоящото основание. Всъщност, макар това основание да се отнася по-специално до точки 67, 68, 73, 74 и 78—80 от обжалваното съдебно решение, от доводите, които Eurofer развива в подкрепа на посоченото основание, става ясно, че с тях всъщност се цели да се оспорят всички мотиви на това решение, с които Общият съд е отхвърлил първото основание за отмяна в частта му относно предвиденото в член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 условие, свързано с незначителността на обема на вноса.

43 По същество Eurofer поддържа, че Общият съд се е позовал на неправилно тълкуване на член 3, параграф 4 и на член 5, параграф 7 от този регламент, доколкото тези разпоредби не предоставят на Комисията никакво право на преценка да приеме, че вносът от Сърбия, представлявайки обем над 1 %, е „незначителен“ за целите на член 3, параграф 4, буква а) от посочения регламент.

44 В това отношение следва да се припомни, че съгласно член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036, когато дъмпинговият внос на определен продукт от повече от една страна е едновременно предмет на антидъмпингово разследване, въздействието на такъв внос се оценява кумулативно само ако, от една страна, дъмпинговият марж, определен спрямо вноса от всяка страна, е по-висок от маржа de minimis, както е определен в член 9, параграф 3 от този регламент и обемът на този внос от всяка страна не е несъществен, и от друга страна, кумулативната оценка на въздействието на вноса е допустима от гледна точка на условията за конкуренция между внесените продукти и тези между внесените продукти и сходния продукт на Съюза.

45 Както правилно отбелязва Общият съд в точка 51 от обжалваното съдебно решение, член 3, параграф 4 от този регламент предвижда по същество три условия, за да бъде позволена кумулативна оценка на вноса от повече от една страна, едновременно обект на антидъмпингово разследване, като е достатъчно едно от тези три условия да не е изпълнено, за да се изключи такава оценка.

46 В конкретния случай предмет на разглеждане в настоящото дело е само второто от тези условия, а именно за обема на вноса, който не е незначителен.

47 На първо място, от самия текст на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 следва, че що се отнася до това условие, тази разпоредба не съдържа никакво препращане към член 5, параграф 7 от този регламент, нито към която и да било друга разпоредба от посочения регламент.

48 Както правилно отбелязва Общият съд в точка 63 от обжалваното съдебно решение, за разлика от първата част на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036, която определя точно първото условие, свързано с дъмпинговия марж, чрез препращане към равнището de minimis, посочено в член 9, параграф 3 от този регламент, втората част на член 3, параграф 4, буква а) от въпросния регламент не съдържа никакво препращане и изисква само обемът на вноса с произход от всяка страна да не е „незначителен“, без да определя точно този термин.

49 От това следва, че при липсата на изрично препращане към прага от 1 %, предвиден в член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036, законодателят на Съюза не е изискал незначителният характер на вноса за целите на второто условие, предвидено в член 3, параграф 4, буква а) от този регламент, да се преценява императивно с оглед на този праг.

50 На второ място, следва да се констатира, че член 3, параграф 4 и член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036 преследват различни цели в рамките на предвидената в този регламент процедура.

51 В това отношение Общият съд правилно е приел в точка 66 от обжалваното съдебно решение, че член 5, параграф 7 от посочения регламент се отнася до етап на разследването, различен от уредения в член 3, параграф 4 от същия регламент.

52 Всъщност съгласно член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036, когато предвиденият в тази разпоредба праг от 1 % не е достигнат, не започва антидъмпингова процедура. От това следва, че тази разпоредба се отнася до фаза, предхождаща започването на разследването.

53 За разлика от това, член 3, параграф 4 от този регламент се отнася до вноса, който вече е предмет на разследване, инициирано от Комисията след започване на процедурата в съответствие с член 6, параграф 1 от въпросния регламент.

54 В този смисъл, както отбелязва генералният адвокат в точка 52 от заключението си, макар да не може да се изключи възможността прагът от 1 %, предвиден в член 5, параграф 7 от същия регламент, да може да бъде взет предвид като индикативен праг, за да се прецени лишен ли е обемът на вноса от „несъществен“ характер, посочен в член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036, този праг все пак не може да представлява императивен праг, чието превишаване налага да се приеме, че обемът на вноса с произход от определена трета страна „не е несъществен“ по смисъла на тази последна разпоредба.

55 На трето място, възприетото от Общия съд тълкуване на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 е в съответствие с широкото право на преценка, признато на институциите на Съюза от практиката на Съда в областта на общата търговска политика, и най-вече в сферата на мерките за защита на търговията. Такова правомощие произтича от сложността на икономическите и политическите положения, които тези институции трябва да разглеждат (вж. в този смисъл решение от 19 септември 2019 г., Trace Sport, C-251/18, EU:C:2019:766, т. 47 и цитираната съдебна практика), и се отнася по-специално до установяването на вреда, причинена на промишлеността на Съюза в рамките на антидъмпингова процедура (решение от 10 юли 2019 г., Caviro Distillerie и др./Комисия, C-345/18 P, непубликувано, EU:C:2019:589, т. 15 и цитираната съдебна практика).

56 В случая, както по същество отбелязва генералният адвокат в точка 51 от заключението си, макар предвиденият в член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036 праг от 1 % да може да бъде показател, който съдът на Съюза може да вземе предвид, за да упражни контрол върху преценките, направени от Комисията в рамките на член 3, параграф 4, буква а) от този регламент, въпросният праг не може да представлява императивен такъв, отвъд който Комисията не би могла да заключи, че при всички обстоятелства дъмпинговият внос с произход от дадена страна е незначителен.

57 Подобно тълкуване на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 всъщност би означавало да се лиши тази институция от предоставеното ѝ с посочената разпоредба право на преценка дали вносът е незначителен за целите на кумулативната оценка на вноса на продукт с произход от няколко страни, едновременно обект на антидъмпингови разследвания.

58 От изложените по-горе съображения следва, че в точка 67 от обжалваното съдебно решение Общият съд правилно е приел, че член 5, параграф 7 от този регламент може да съдържа насоки относно незначителния обем на вноса, без обаче да може да се изведе, че в рамките на член 3, параграф 4 от посочения регламент вносът от разглежданата страна, който представлява пазарен дял над 1 %, не може да се счита за незначителен.

59 Този извод не се поставя под съмнение от доводите, изтъкнати от Eurofer в подкрепа на настоящото основание.

60 Най-напред, що се отнася до довода, че тълкуването от Общия съд на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 противоречи по същество на предходната практика на институциите на Съюза при вземане на решения, достатъчно е да се отбележи, че според постоянната практика на Съда подобна практика при вземане на решения не може да бъде взета предвид за целите на тълкуването на разпоредба от този регламент (вж. в този смисъл решение от 10 февруари 2021 г., RFA International/Комисия, C-56/19 P, EU:C:2021:102, т. 79 и цитираната съдебна практика).

61 По-нататък, що се отнася до съответствието на това тълкуване с обяснителната бележка, посочена в точка 37 от настоящото решение, в точка 77 от обжалваното съдебно решение, която не е изрично оспорена в рамките на настоящото производство по обжалване, Общият съд приема, че тази бележка не може да се квалифицира като „насоки“, от които би произтекло самоограничаване на правото му на преценка.

62 Накрая, доводите, изведени от обстоятелството, че посоченото тълкуване противоречи на принципа на правната сигурност, също трябва да бъдат отхвърлени.

63 Всъщност, от една страна, с оглед на съображенията, изложени в точки 50—54 от настоящото решение, доводът на Eurofer, че същото тълкуване би довело до несигурност относно тълкуването на праговете, предвидени в член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036, не може да се приеме. От друга страна, както подчертава генералният адвокат в точка 57 от заключението си, застъпеното от Eurofer тълкуване на член 3, параграф 4, буква а) от този регламент би довело до лишаване на тази разпоредба от полезно действие, доколкото в съответствие с член 5, параграф 7 от посочения регламент по принцип не започва процедура срещу страни, чийто внос представлява пазарен дял от под 1 %.

64 С оглед на всички изложени по-горе съображения първото основание следва да се отхвърли по същество.

По второто основание

Доводи на страните

65 С второто си основание Eurofer поддържа, че преценката на Общия съд, според която обемът на вноса от Сърбия е „незначителен“ за целите на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036, е опорочена от грешка при прилагане на правото. Това основание се отнася до точки 81—85 от обжалваното съдебно решение и е разделено на три части.

66 С първата част от посоченото основание Eurofer твърди, че в точки 81—83 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е включил ценови елементи при преценката на „незначителния“ характер на обема на вноса, при положение че трябвало да се направи само количествена преценка на обемите.

67 Трите елемента, необходими за кумулативната оценка по член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036, били правилно припомнени в точки 50 и 51 от това решение. Вторият от тези елементи се отнасял до обема на вноса, чийто „несъществен“ характер трябвало да се основава на пазарните дялове, а не на цената на този внос. Последната била

предмет на третия от посочените елементи, като Регламентът ясно разграничавал тези два аспекта. Общият съд обаче смесил две отделни понятия и следователно основал извода си, що се отнася до незначителността на обема на вноса, на ирелевантно съображение.

68 С втората част от настоящото основание, изтъкната при условията на евентуалност, Eurofer посочва, че във всички случаи Общият съд не е приложил правилно критериите, посочени от него в точка 82 от обжалваното съдебно решение, позволяващи да се прецени този незначителен характер. Така, като пренебрегва в своя анализ подбиването на цените и на индикативните цени, Комисията не взела предвид всички релевантни доказателства, както изисква член 3, параграф 3 от Регламент 2016/1036. Следователно в точка 83 от обжалваното съдебно решение Общият съд допуснал грешка при прилагане на правото, като потвърдил подхода на Комисията.

69 С третата част от същото основание Eurofer поддържа, че в точки 83 и 85 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал също явна грешка в преценката и е изопачил доказателствата, като е констатирал, че средните цени, свързани с обема, съответстващ на не много голям пазарен дял, подкрепяли констатацията за незначителния характер на разглеждания обем на вноса. Eurofer признава, че средната цена на вноса от Сърбия е по-висока от тази на вноса от други страни. При все това приложените към преписката доказателства сочели ясно, че средната цена на единствения сръбски производител на практика е еднаква с цената на двама от другите износители, по отношение на които Комисията е наложила антидъмпингови мита.

70 Комисията смята, че настоящото основание е неотносимо и че във всички случаи всяка от трите части е неоснователна. Според Комисията третата от тези части впрочем е частично недопустима.

71 HBIS Serbia поддържа, че това основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

72 Следва да се констатира, както твърди Комисията, че настоящото основание е неотносимо.

73 Всъщност това основание цели по-специално да оспори точки 81—84 от обжалваното съдебно решение.

74 В точка 81 от това решение Общият съд приема, че в съображение 248 от спорния регламент Комисията основателно е приела, че фактът, че сръбските средни продажни цени през разследвания период са били значително по-високи от цените на останалите четири засегнати страни, е още един признак, че този нисък обем на вноса не може да причинява вреда на промишлеността на Съюза.

75 Действително в точка 82 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че въпросът за незначителността на обема на вноса за целите на член 3, параграф 4, буква а) от Регламент 2016/1036 не се свежда до проверка само на количеството на този обем, а се отнася и до качеството му, т.е. до другите елементи, които са показателни за въздействието, което посоченият обем може да произведе, като например цените, свързани с този внос.

76 Както обаче следва по-специално от точка 69 от обжалваното съдебно решение, в съображение 232 от спорния регламент Комисията по същество констатира, че обемът на вноса от Сърбия е бил приет за незначителен на основание член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036, тъй като, от една страна, този обем е много близък до прага от 1 %, предвиден в член 5, параграф 7 от този регламент, под който Комисията не започва никакво разследване, а от друга страна, въпросният обем е значително по-нисък от този на вноса от останалите четири засегнати страни.

77 Следователно, дори да се предположи, както поддържа Eurofer, че съображенията на Общия съд в точки 81—84 от обжалваното съдебно решение относно анализа на цените, свързани с разглеждания внос, са опорочени от една или няколко грешки при прилагане на правото, подобни грешки не оказват влияние върху констатацията в точки 70 и 80 от това съдебно решение, че Комисията не е допуснала явна грешка в преценката, като е приела в случая, че обемът на вноса с произход от Сърбия остава незначителен за целите на прилагането на член 3, параграф 4 от Регламент 2016/1036.

78 При тези условия второто основание, разгледано в неговите три части, следва да се отхвърли като неотносимо.

По третото основание

Доводи на страните

79 С третото си основание Eurofer изтъква, че в точки 109, 114, 120 и 121 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал няколко грешки при прилагане на правото, като е потвърдил извода на Комисията, че в случая „налагането на защитни мерки не е необходимо“ за целите на член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036. Това основание се подразделя на две части.

80 С първата част Eurofer поддържа, че в точка 114 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че подробен анализ по-специално за наличието на дъмпинг по член 2 от Регламент 2016/1036 и за наличието на вреда на основание член 3 от този регламент невинаги се изисква и че прекратяването на разследване или на процедура може да се наложи само въз основа на дъмпинговия марж или на обема на вноса.

81 Eurofer твърди, че макар член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036 да не уточнява обстоятелствата, при които „налагането на защитни мерки не е необходимо“, съображение 16 от този регламент съдържа ясни насоки, доколкото в него се посочва, че процедурите следва да се прекратяват, „ако дъмпингът е de minimis или вредата е незначителна“. При тези условия Общият съд неправилно стигнал до извода в точка 114 от обжалваното съдебно решение, че не се изисква преценка на потенциалната съществена вреда.

82 Член 9, параграф 3 от Регламент 2016/1036 нямал значение в това отношение, доколкото предвиждал два „прага на безопасност“, под които двете условия, посочени в съображение 16 от този регламент, по принцип били изпълнени. В случая обаче сръбският внос не отговарял на тези прагове. Следователно единствената основа, спрямо която Комисията е можела да заключи, че не е необходимо да се приемат защитни мерки, била

констатацията, че вредата, причинена от сръбския внос, е незначителна, което изисквало Комисията да провери дали този внос е могъл да допринесе за нанасянето на съществена вреда, като вземе предвид елементите за преценка, предвидени в член 3 от Регламент 2016/1036.

83 С втората част Eurofer твърди, че в точки 115—121 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката, като е заключил, че Комисията не е превишила свободата на преценка, с която разполага при прилагането на член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036. Според Eurofer нито обемът на сръбския внос, нито средните продажни цени могат да обосноват изводите на Комисията, при липсата на други доказателства.

84 Така, що се отнася до обема на сръбския внос, надвишаващ прага от 1 %, предвиден в член 9, параграф 3 от Регламент 2016/1036 във връзка с член 5, параграф 7 от този регламент, не можело да се презумира, че този обем не би причинил никаква вреда. Що се отнася до използването на средните цени на вноса, Комисията трябвало да вземе предвид не само тези цени, но и цените на износителите от другите засегнати страни, както и равнищата на подбиване на цените и на индикативните цени. Освен това обстоятелството, че Комисията не взела предвид релевантни данни, представлявало явна грешка в преценката. Преценката на Комисията не взела предвид високия дъмпингов марж на сръбския внос, въпреки че тази информация била явно релевантна за установяване на вредоносните последици от този внос, както следвало от член 3, параграф 3 от този регламент.

85 Комисията смята, че настоящото основание е частично недопустимо и във всички случаи трябва да се отхвърли по същество.

86 HBIS Serbia поддържа, че посоченото основание трябва да се отхвърли по същество.

Съображения на Съда

87 С първата част от настоящото основание Eurofer по същество твърди, че в точка 114 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че невинаги се изисква подробен анализ за наличието на вреда и че прекратяването на разследване или на процедура може да се наложи по-специално единствено въз основа на дъмпинговия марж или на обема на вноса.

88 В това отношение в съответствие с член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036, когато налагането на защитни мерки не е необходимо, разследването или процедурата се прекратява. От съображение 16 от този регламент следва, че разследванията или процедурите следва да се прекратяват, ако дъмпингът е de minimis или вредата е незначителна.

89 В този смисъл член 9, параграф 3 от Регламент 2016/1036 предвижда по-специално, че при процедури, започнали в съответствие с член 5 параграф 9 от този регламент, вредата се разглежда обикновено като незначителна, ако съответният внос съставлява по-малко от определените в член 5, параграф 7 от въпросния регламент обеми, а именно пазарен дял под 1 %.

90 Както обаче отбелязва генералният адвокат в точка 100 от заключението си, член 9, параграф 3 от същия регламент не може да се тълкува в смисъл, че възпрепятства Комисията да приеме, че причинената от вноса вреда е незначителна, когато, както в конкретния случай, обемът на този внос надвишава със съвсем малко този праг.

91 Всъщност от употребата на наречието „обикновено“ следва, че законодателят на Съюза е възнамерявал да остави на Комисията определена свобода на преценка, когато оценява незначителна ли е потенциалната вреда, която би могла да бъде причинена от вноса.

92 Подобно тълкуване съответства на правото на преценка, признато на институциите на Съюза в областта на мерките за търговска защита, което, както бе припомнено в точка 55 от настоящото решение, обхваща установяването на вреда, причинена на промишлеността на Съюза в рамките на антидъмпингова процедура.

93 Следователно Комисията има право да приеме, че не е необходима никаква защитна мярка по смисъла на член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036, когато констатира, че засегнатият от разследването внос надхвърля прага от 1 %, под който вредата, причинена от този внос от трета страна, обикновено се смята за незначителна, когато този внос остава много близък до този праг и когато тази институция разполага с други доказателства, позволяващи да се потвърди незначителният характер на посочения внос.

94 При тези условия свободата на преценка, с която разполага Комисията, ѝ позволява да прекрати разследването единствено на основание член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036, без да трябва да установява дали същият внос може да причини съществена вреда с оглед на елементите, предвидени по-специално в член 3, параграфи 2 и 3 от този регламент.

95 С оглед на изложеното по-горе първата част от настоящото основание следва да се отхвърли по същество.

96 С втората част от настоящото основание Eurofer поддържа по същество, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото и явна грешка в преценката в точки 115—121 от обжалваното съдебно решение, като е потвърдил констатацията на Комисията, че в случая не е необходима никаква защитна мярка.

97 В самото начало следва да се отхвърли доводът на Комисията, че тази част е недопустима, тъй като се отнася единствено до направената от Общия съд преценка на фактите, без да се установи никаква грешка при прилагане на правото. Всъщност, както отбелязва генералният адвокат в точка 105 от заключението си, в точки 115—121 от обжалваното съдебно решение, срещу които е насочена тази част, Общият съд е изложил правни съображения, а изтъкнатите от Eurofe доводи са насочени срещу тях.

98 Най-напред, що се отнася до довода на Eurofer, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е стигнал до извода, че Комисията не е превишила свободата на преценка, с която разполага при прилагането на член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036, следва да се отбележи, че по същите съображения като изложените в точки 91—94 от настоящото решение този довод трябва да се приеме за неоснователен.

99 По-нататък, що се отнася до довода, изведен от обстоятелството, че при неотчитане на предполагаемо високия дъмпингов марж на сръбския внос изводът на Комисията, че не е необходимо да се приемат защитни мерки, бил опорочен от явна грешка в преценката, следва да се отбележи, както правилно приема Общият съд в точки 110 и 111 от обжалваното съдебно решение, че член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036 оставя известна свобода на преценка на Комисията, без да уточнява обстоятелствата, при които тя може да заключи, че не е необходимо да се приемат защитни мерки.

100 При тези условия дъмпинговият марж не изглежда да е релевантна информация, която Комисията непременно е трябвало да вземе предвид, за да заключи, че не е необходимо да се приемат защитни мерки.

101 Във всички случаи следва да се констатира, че в подкрепа на доводите си Eurofer изтъква само, че с оглед на разглеждания дъмпингов марж било „малко вероятно“ въздействието на разглеждания внос да е незначително, без да представи никакво конкретно и точно доказателство, въз основа на което да може да се заключи, че Общият съд е трябвало да приеме, че съображенията на Комисията са опорочени от явна грешка в преценката.

102 Накрая, както подчертава генералният адвокат в точка 109 от заключението си, трябва да се отхвърли доводът, че Комисията не е отчела данните относно подбиването на цените и на индикативните цени на сръбските продукти, доколкото този довод означава, противно на постановеното в точка 94 от настоящото решение, че от Комисията се изисква да извърши подробна проверка за това има ли вреда, преди да може да прекрати разследването в съответствие с член 9, параграф 2 от Регламент 2016/1036.

103 С оглед на изложените по-горе съображения втората част от третото основание следва да се отхвърли по същество, а следователно и основанието в неговата цялост.

По четвъртото основание

Доводи на страните

104 С четвъртото си основание Eurofer поддържа, че Общият съд е допуснал редица грешки при прилагане на правото, като е стигнал до извода, че Комисията не е била длъжна да оповести данните за подбиване на цените и на индикативните цени за сръбския износител. Това основание се отнася до точки 135—137, 141—146 и 148 от обжалваното съдебно решение и се подразделя на три части.

105 В първата част на това основание Eurofer поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е постановил, че правото ѝ на защита не е било нарушено.

106 Зачитането на правото на защита не се ограничавало до запознаването с информацията, на която Комисията основава доводите си в съответствие с член 20, параграф 2 от Регламент 2016/1036, а обхващало достъпа до други релевантни данни от преписката на Комисията. В случая данните относно подбиването на цените и на индикативните цени представлявали съществена информация, позволяваща да се докаже въздействието на разглеждания внос, която е необходима, за да позволи на Eurofer да изложи становището си по въпроса дали този внос е причинил вреда на промишлеността на Съюза и дали констатацията на Комисията за незначителния характер на това въздействие е правилна.

107 В рамките на втората част от настоящото основание Eurofer изтъква, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 142 от обжалваното съдебно решение е постановил, че при антидъмпингово разследване тя, в качеството си на представител на промишлеността на Съюза, не може да се позовава на изискванията, произтичащи от правото на защита. Този извод не се основавал на никакво правно основание и не се подкрепял от практиката на Съда и на Общия съд.

108 С третата част от същото основание Eurofer поддържа, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 146 от обжалваното съдебно решение е стигнал до извода, че Комисията не е нарушила принципа на добра администрация, закрепен в член 41 от Хартата на основните права на Европейския съюз. Ако второто или третото основание за обжалване следва да бъдат приети, доводите на Eurofer за нарушение на принципа на добра администрация също би трябвало да се приемат. Eurofer смята освен това, че в точка 148 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като не е разпоредил на Комисията да представи доказателствата относно подбиването на цените и на индикативните цени.

109 Комисията и HBIS Serbia поддържат, че четвъртото основание за обжалване трябва отчасти да се отхвърли по същество, а отчасти като неотносимо.

Съображения на Съда

110 Според член 20, параграф 2 от Регламент 2016/1036 страните, посочени в параграф 1 от този член, сред които е представителна асоциация като Eurofer, имат право да поискат окончателно разгласяване на основните факти и съображения, на основата на които съществува намерение за прекратяване на разследване или процедура, без налагане на мерки.

111 Следва да се констатира, че трите части на настоящото основание се основават на предпоставката, че данните за подбиване на цените и на индикативните цени представляват данни, които е трябвало да бъдат взети предвид от Комисията за целите на прилагането на член 3, параграф 4, буква а) и на член 5, параграф 7 от Регламент 2016/1036.

112 Както става ясно обаче от прегледа на второто основание за обжалване, Общият съд правилно е приел, че от анализа на второто основание за обжалване следва, че Комисията основателно е решила да прекрати процедурата относно вноса от Сърбия само въз основа на обема на вноса и на данните за средните продажни цени, без да е необходимо да анализира данните за подбиването на цените и на индикативните цени.

113 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 137 от обжалваното съдебно решение е приел, че в съответствие с член 20, параграф 2 от Регламент 2016/1036 Eurofer е била информирана за основните факти и съображения, въз основа на които се предвижда да се препоръча прекратяване на процедурата по отношение на вноса от Сърбия без налагане на мерки, че тя е имала възможност надлежно да изложи становището си, както и че в случая правото ѝ на защита е било уважено.

114 По същите съображения Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 146 от обжалваното съдебно решение е приел, че Комисията е разгледала всички релевантни обстоятелства по случая и следователно не е нарушила принципа на добра администрация. Eurofer също така не може да изведе довод от факта, че в точка 148 от

обжалваното съдебно решение Общият съд е отхвърлил искането ѝ за представяне на данни относно маржовете на подбиване на цените и на индикативните цени за Република Сърбия.

115 При тези условия, без да е необходимо произнасяне по въпроса дали, що се отнася до спазването на правото на защита в процедурите по антидъмпингово разследване, следва да се направи разграничение между Eurofer и предприятията, които рискуват да им бъде наложена санкция или антидъмпингово мито, четвъртото основание трябва да се отхвърли по същество.

116 С оглед на изложените по-горе съображения, тъй като нито едно от основанията на настоящата жалба не е уважено, тя следва да се отхвърли в нейната цялост, без да е необходимо произнасяне по доводите на Комисията, че първоинстанционната жалба е недопустима.

По съдебните разноски

117 По силата на член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски. Съгласно член 138, параграф 1 от същия правилник, приложим към производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

118 След като Комисията и HBIS Serbia са направили искане за осъждането на Eurofer и последната е загубила делото, тя трябва да бъде осъдена да понесе, наред с направените от нея съдебни разноски, и тези на Комисията и HBIS Serbia.

По изложените съображения Съдът (четвърти състав) реши:

1) **Отхвърля жалбата.**

2) **Осъжда Eurofer, Association européenne de l'Acier, AISBL да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и тези на Европейската комисия и на HBIS Group Serbia Iron & Steel LLC Belgrade.**

Подписи